

(המשך מעמוד 71)

סוגה של המראית, שהיה בא חמש דקות לפני השידור, כשהוא רץ מחלטורה לחלי-טורה, והיה מעצבן אותי מחץ, כשהיה מפשל לנו עבודה של שעות. ערכתי יחד עם איזה כוכב שבתחנה, אמרו שהוא חלטוריסט לאללה, ושלא אני קוב בשמי, מכיוון שהוא עדיין פעיל תוכי-גית פופולרית. לקח לי שבועות של עבודה להביא את אחד המראיינים מאיזה קיבוץ ליחידת צה"ל, איזה מנייברות עשינו כדי להביא את האיש. המראיין האינטליגנטי שאל שאלה אחת את האיש ואמר תודה רבה. אני הייתי עיתונאי צעיר ומתחיל, והשקעתי מאמצים עצומים. באופן טיבעי התבקש שאדבר למיקרופון, מכיוון שהכניתי כל הזמן חומר לאנשים שלא ידעו להשתמש בו.

מתי היתה הפועת-הככורה שלך לפני המיקרופון?

לבני היה בחו"ל, שייקה בן פורת, שהיה מהטובים ביותר ושהנחה תוכנית בשם זה אבקש, היה בחו"ל, וגדעון סאמט, סגנו של לבני, הציע לי להנחות במקומו. זה היה ב-1977.

מה אבקש היתה תוכנית שאני המצאתי, היו בה ארבעה אנשים מארבעה תחומים שונים, אורי זוהר היה קבוע, החיילים השתגעו אחריו.

אני זוכר תוכנית קלאסה אחת, שהשיח תחפו בה אלי"מ (מיל) אל עד פלה, אורי

נועה ואני מנהלים בית שקט, בלי קונצים, שהוא אי של יציבות בחיים האלה

זוהר, חיים טופול בשיא כוכביותו, אבי שולדאנו, אז זמר צעיר ואיש הספורט, שייך פורת, נסענו בסני, ופיתאום טפנו פגזים, הנהג התבלבל ולא ידע מה לעשות, ואז אורי אמר לו מישפט שהפך קלאסי: "קח רוורס לחיים".

ברפידים חיכינו לטיסה לארץ, באה קצינה נחמדה ואמרה לאורי ולטופול: אולי אתם מוכנים, עד שהמטוס יטוס, לתת הפי-עה לחבריה? הלכנו כולנו, ומזל שגם הסכנאים באו אחרי הקצינה, הגענו להאר-גר, והאינו ארבע-מאות חיילים יושבים ומחכים, אם המצרים היו מתקפיים את רמזים, לא היינו שמים לב לכך, החברה שכבו על הארץ ואכלו חול.

מה היה תפקידך במידחמתי-יוסיה-כיספורים?

הייתי עורך חיכונים באולפן המשולב, ואחר כך ערכתי תוכנית שנקראה מקום טוב באמצע. התוכנית היתה מאוד מוצי-לחת, בעיקר משום שעבדו בה המון חבריה צעירים, כמו יובל מסקיין, שהוא היום מבקר בבימות ובידים בקול ישראל, אראלה מודעי וזכרונה לברכה, בתו של השר מודעי, למדה להיות עיתונאית בתוכנית הזאת, אורלי יניב, שהיתה קריינית, עשתה כתי-בות, אלי ישראל, די.גיי, ועשה כתבות יפות מאוד, בעיקר ראינות עם אריק איינשטיין, שהיה מתראיין רק אצלו. דורי בן זאב עשה דברים.

ואז, אפשר לאמר בשיא הצלחתו, ישבנו אילון גוטין, סגן-מפקד התחנה ושמואל נחושתן, המכונה אוקון, עורך בכיר, וי-עיינו לבנות תוכנית שאני אגיד ואוקון יערוך, וכך נולדה שטחית משתיים, זו היתה הצלחה מיידית, כתי זה היה סוג חדש של רדיו, התוכנית בנתה סטאנ-דרטים חדשים, סוג של תוכנית שלא צריך להתאמץ כדי להאזין לו, ואם אתה רוצה, אתה יכול מדי פעם להחליף תחנה.

מה קרה לתוכנית הטלוויזיו-ייה שאותה היתה צריך להנחות ושעמדה להיקרא "בוקר טוב ישי-ראל"?

באותה תקופה שהייתי באמריקה, ועוד לפני שדרכה כתי-רגלי ארץ, קראתי שאני העורך והמגישה, ביחד עם עדנה פאר, של התוכנית בוקר טוב ישראל, זו היתה יופי של תוכנית, עם המון אפשרויות, והיה לי נסיון בטלוויזיה עם סגן גדול ומסך קטן, זה יכול היה להיות טוב, אבל ברגע שזה

בני-נר בראשית דרכו וכיום

"בחוף עמי אני יושב..."

נעליים, ואז באה הוצאת כתר ואמרה לי, שאוכל לקבל מקרן מיוחדת 20 אלף דולר, נתנו לי חוזה, שנתן לי משכורת חודשית שלא הספיקה, ולכן הייתי צריך לחלטר לירחון מוניטין ועוד כאלה חלטורות. ההסכם שלי עם כתר היה, שבמשך שבע שנים אני הייב לפרסם רק אצלם, אם אני לא כותב, או אם אני כותב ספר רע, אני לא חייב להחזיר להם את הכסף. מהרווח על סיפרי אחזיר ככל שאוכל, החוזה הזה איפשר לי לחיות שנה אחת בארצות-הברית, ואני הייתי אותה על הכיף-ליפאק, לא הלכתי לגור במרכז עירוני עם כל הישראלים וכל החברים, אלא בהרנו לחי-ית שעה וחצי מניו-יורק, בעיירה קטנה ליד קונטיקוט, בבית קוטג' מעץ, ליד אגם, עם אה ביערת בחדר-האורחים.

ספר די עי מישפחתך.

19 שנה, הרבה זמן, אני חי עם אותה אשה, נועה, שהיא שטטת במיקצועה, ועומדת להתחיל במאוחר בלימודים אקד-מיים. יש לנו בת, גלי, בת חמש עשרה וחצי ובן, גיא, בן שתיים עשרה וחצי. מהי מירת ההשפעה של אשתך על עבודתך הסיפורית?

היא הקוראת הראשונה שלי, ונוקטת מראש עמדה לא אובייקטיבית, היא מעי-רה הערות פה ושם, אך מסרבת מראש לבקר. האם אשתך היא גורם מדרג-בן בעבודתך?

בלי שום ספק, אני לא יודע איך להגיד את זה, כדי שזה לא יראה הנטריש: הבית הוא בית שקט, בלי קונצים, הבית הוא אי של יציבות בחיים כאלה, שהם מלאי מת-חים וקפיצות וריצות. הבית זה מקום ש-טיב להיות בו, טוב לי ככה, אני לא יודע מה להגיד.

האם אשתך היא ניקוה, או בר, או דינה. האם אתה כותב על אשתך?

ניסו להפש בה את כל סוגי הנשים ש-כתבתי עליהן, אני מניח שמהו מהנשים שלי לקוח מנועה, אחרי הכל אני מכיר אותה כליכך טוב.

ויותר הדמויות בסיפוריך, האם הן לקוחות מהמציאות?

בשבוע שעבר מצלצל הטלפון בביתי, אני מרים, ומישהו אומר לי: שלום, מד-בר הרדוף, אני שואל: מי זה הרדוף? לגמרי שכחתי שזהו שמו של אחד הגיי-בורים תארץ רחוקה, והקול אומר לי: מה זה מי זה הרדוף, הרי נסענו ביחד למצריים, כתבת עלי את הסיפור, אל תפחד ממשפטי-דיבה, אמרתי לו שלא כתבתי את הסיפור על מישהו מיוחד, הוא כמובן לא האמין לי.

דמותו של העיתונאי הרדוף מזכירה במידת-מה את דמותו של העיתונאי דודו הלוי, גם הוא נאה, מצליח, עיתונאי של סקופים וערי-כד בשביל אמצעי-תיקשורת אמי-ריקאים, כמו העיתונאי שבכתי-פורך.

אני לא מכיר את דודו הלוי, אמנם הייתי אתו שלושה ימים במצריים, אבל החלפתי אותו שתיים-שלוש מילים, העי-תונאי שלי, הרדוף, מתנהג בשחצנות, אני לא זוכר שדודו הלוי התנהג בשחצ-נות.

ה, גיבור אחי מסיפוריך, הוא איש המינסר הפודיטור המצי-ה

(המשך מעמוד 76)

תי, ששמתי לו את כתב-היד מתחת ללדת. הוא התקשר ואמר שאני צריך לקצר ב-שליש, אמרתי בשום פנים ואופן לא, שמע זאת יהודי יקר בשם יודל מרמרי זכרונו לברכה ואמר: אני אשלח את זה לעט-עובד.

הם החליטו לפרסם את הספר ב-68, ב-67 הלכתי למילחמה, וכשחזרתי אפילו עשו לי מסיבה עם יעל דיין, שהיתה מאוד מפורסמת ואני מאוד לא ידוע. הספר קי-בל ביקורות טובות, ויצא בהמון טפסים, שעד היום נשארו כמה מהם.

מה היתה ההתייחסות שלך להצנחה ודתגובות עם פירסום הסיפורים שהופיעו ב"שקיעה כפרית"?

זה מצא-חן בעיני, קיבלתי ממש טפיחה על השכם, אחרי שפירסמתי את ניקול-הארץ הופיע מאמר של עמליה כהנא כרמון, שראתה בסיפור הזה מיפנה בספר-רות העברית.

מתי כתבת את סיפורך האחי-רון, "ארץ רחוקה"?

זה התחיל כסיפור שכתבתי ב-1977 ל-הארץ, שם הסיפור היה אליקו בן שושן, הסיפור יצא לי ארוך נורא, והעורך אמר

בגיבור שלי, ח.י, יש אשר ידלין בצדדין הטובים והרעים, רבין, צור והרבה פלמ"חניקים אחרים, שבאיזשהו מקום לינלכו

שלא יקבל מספיק עמודים בשביל הסי-פור, ישבתי עם גדעון סאמט והלל קוק בסולטן, והילל אמר: למה שלא תפרסמו כמו שהיו מפרסמים פעם בעיתונות הארץ-ישראלית, סיפור בהמשכים. זה היה נסיון יחיד במינו, ולדעתי לא מוצלח.

מדוע החלטת לכתוב את "ארץ רחוקה" בארצות-הברית?

זה לא מדוייק, כשהייתי בארצות-הברית עסקתי גם בכתיבתו של הרומן רחבי-הידי-עה פרטוקול, שסיפרתי עליו קודם. הר-רומן עוסק בפלג קטן ומליטנטי בשנות ה-20' בארץ-ישראל, זה היה ספר ש-יהיה בו המון אקשן, מתח ותעלומות. האם נכון שהוצאת "כתר" מימנה את שהייתך בארצות-הברית רית לצורך כתיבת "ארץ רחוקה"?

כשהופיעו פרקים מהספר בסימן קריאה, הם עוררו הדים, והמון מילים הציגו לי לפרסם אצלם את הספר. החלטתי להיות עקשן ואמרתי: אני יכול לכתוב רק ב-חו"ל, לא משום שאני סנוב, אלא משום שאני קל בכיתויים, ואני רוצה לחיות במקום אחר, הציגו לי כספים שלא הספיקו לקניית

היה בסכנה של פיקוח חיצוני, גלי צה"ל החליטו לצאת מזה. האם אתה נהנה מעבודתך כמגישה התוכנית הפופולרית "בכון לעכשיו"?

אני די אוהב את זה, אבל כעת אני מרגיש מה שנקרא באנגלית over doing, זו תוכנית מאוד פופולרית, ביקשתי לרדת מחמישה ימי שידור בשבוע לארבעה, כעת אני רוצה לעשות שלושה, אני לא רוצה להישחק תוך חצי שנה.

גיבוי קרסון עובד עך התוכי-גית שדו כבר שנים ועדיין לא נשחק.

הוא מגיש כעת את התוכנית שלוש פעמים בשבוע, אני בטוח שגם לו נמאס לאללה, אבל לא רואים את זה, כי יש לו חן, חוץ מזה הוא לא צריך לחלטר כמוני, או לכתוב כמוני, החוזה שלו מעי-ניק לו שנים וחצי מיליון לשנה, ויש לו חברה שנקראת ג'וני קרסון אינטרפריי-ציק בן נר הקטן.

התוכנית הזו קשה ונורא עדיכנית, אני לא מספיק להיות מעודכן, זה די כותש, כל בוקר אני קם בשש וחצי, רץ מהר למטה לקרוא את העיתון, שומע רדיו בדרך לעבודה, שותה קפה וקורא עיתון, מקליט חלק מהמראיינים לפני התוכנית, כותב פתיחים, יוצא לי לשגות המון בן-עברית, ולשאלו שאלות טיפשיות, וזה קשה מאוד, כי משום שאני משדר כל-כך הרבה, אני חשף לשגיאות ולפשלות.

יש לי ספר לא גמור, שאני עובד עליו כבר עשר שנים, זהו רומן רחבי-ידיעה על רקע שנות ה-20, והשוב לי מאוד לגמור אותו, ומרגע שהגעתי לארץ התחלתי לשדר לא היה לי זמן לכתוב אותו, אני הרי לא מתפרנס מהכתיבה, וכשאני גומר תוכנית ב-11 בבוקר, יש לי ישיבות וסלי-פונים, ואני בקושי מספיק לנוח, ואני גם מבקר-סרטים, שצריך לראות סרטים, וגם מלמד פעמיים בשבוע תסריטאות בבית-צבי, וגם כותב תסריטים, וגם פוגש אני שים - זה קשה מאוד.

נרמה לי שעך כאן סיכמנו, פחות או יותר, את הצד הרדיו-פוני שלך, בוא נעבור אל הצד הסיפורי, מתי פירסמת את סיפי-רך הראשון?

זה היה ספרילדים, שנקרא בעיקבות חבעיר השדות, ופירסמתי אותו ב-1966, לא הייתי מוכר, והייתי צריך כסף, נדד-תי מהוצאה להוצאה, הספר פורסם בהמ-שכים בדבר לידים, ונחום גוטמן צייר לו ציורים, קיווייתי שההוצאות תקנהו בגלל הציורים של גוטמן, שהיה כמו ספוק לאמהות, לבסוף מצאתי איזה מ"ל בשם פלדנקרייט, שדבר-כלל משלמים לו כדי שיוציא לאור, הוא הסכים להסתכן, והסי-פר הלך לא רוע.

מתי הוכרת כסופר?

כשכתבתי רומן שנקרא האיש משם התקשית להוציא את ה-ספר דאור? הגינני, ישראל הר, שהיה עורך סיפי-רית תרמיל, עבד עלי שאכתוב רומן, עד אז פירסמתי סיפור או שניים בקשת, סיי-פתי לו על הרעיון של האיש משם, הוא אמר: יופי של רעיון, כתבתי פרק ראשון, עבדתי אצל יענקלה אגמון, הייתי כותב באוטובוס, לוקטוס שאין לי עכשית, כתבי-תי בכתבידי, כמו מתחיל, כל כך התבייש